

Sonet o tobě a o starých slovech

Tak jako ty miluji stará slova,
jichž vůně zhasly vinou prošlých časů.
Jsou-li to navíc slova básníková,
chybí jen vlas – a užuž chápu krásu!

Ale ten vlas... tím obtočíš mě ty,
když víc než šťasten vnořen jsem v tvém klíně,
když vnímám všech tvých svalů podněty,
drobné jak stopy mženi na hladině

tajemných jezer, líných lučních říček
i zase spádných horských ručejů,
v nichž utonul Popelčin pantoflíček.

Pak, miláčku můj, vždycky okřeju,
a zatímco v souzvuku s tebou dýchám,
cítím, jak noc se snáší k ztichlým líchám.

Sonet s vážnou prosbou

Můj hřbitov v Pohoří má v každém rohu lípu
a na těch lípách bzučí v červnu včely.
Jako by se i hroby rozezněly
a mrtví by si vyšli na besedu.

Radují se, co bude letos medu,
a kdo měl život sladší nežli jiný,
vynahradí teď marné laskominy
tomu, co ještě mlád se zabil v džípu.

Takový mír a pohoda tu vane.
Co bylo, bylo, co se stalo, stalo,
hlína to srovnala. A všude plno květů.

Přesto zde klekám k vážné prosbě, Pane:
Jednou sem jistě přijdu natrvalo,
leč dokud miluji, nech na pospas mě světu.

Sonet o pokorném štěstí a s ozvěnou

Chvilé, kdy píšu, kdy mi jazyk podá
ta správná slova a ty pravé rýmy,
nemůže zničit žádná nepohoda.
Cítím se v říši hlásek mezi svými.

Na staré hrušce tiše šustí listí,
kosice míří k hnízdu krmit mladé,
a můj kout světa stranou nenávisti

trápí jen lítost, že tak není všade.

A k tomu ty, má láska usměvavá,
ať už jsi blízko nebo vzdálená,
jsi v každém snu, jenž se mi v noci zdává,

a tvého hlasu znělá ozvěna
odměnou nese jako motýl v letu
milostnou píseň hranou na spinetu.

Sonet o marném snu

Moci tak do tvé dlaně skrýt se celý
a pozorovat odtud potají,
zda aspoň někteří mě hledají,
a jestli jim to starost o mne velí,

nebo snad probůh spíše obava,
že zmizení mé není konečné.
To bych jí nahrál pěkně na smeč. Ne!
Kdo ukryje se, vždycky prohrává.

A pak: tvá dlaň je, láska, příliš malá,
celého by mě dobře neschovala,
ten sen je věru sama pošetilost.

Leč přece – víš, co je mi na něm milé?
Že bych tím došel nejhezčího cíle,
být bezvýhradně vydán ve tvou milost.